

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Andrzej Stępka

w sprawie z wniosku skazanego **B. P.**

o wznowienie postępowania

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 29 czerwca 2023 r.

zażalenia B. P.

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2023 r., sygn. akt I KO 11/23

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności,

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 5 kwietnia 2023 r., sygn. akt I KO 11/23, oddalił wniosek skazanego B. P. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 czerwca 2022 r., sygn. akt II AKa 100/22, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Koninie z dnia 15 lutego 2022 r., sygn. akt II K 39/21, wobec jego oczywistej bezzasadności.

Powyższe postanowienie zostało zaskarżone w całości przez skazanego B. P.. W zażaleniu skarżący domaga się rozpatrzenia złożonego przez niego wniosku

o wznowienie postępowania, przytacza też po raz kolejny dowody i okoliczności, które, jego zdaniem, winny skutkować wznowieniem postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny ma miejsce w sytuacji, gdy w sposób oczywisty, rzucający się w oczy, wniosek taki oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie będzie się mieściła w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. oraz gdy nie będzie wchodzić w grę działanie sądu z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.).

Wydając zaskarżone postanowienie Sąd Najwyższy rozważył wszystkie okoliczności podnoszone przez skazanego, w tym dotyczące rzekomego składania nieprawdziwych wyjaśnień, wprowadzenia w błąd przez obrońcę, trafnie wskazując, że powołane przez skazanego okoliczności mają charakter ogólnikowy i wewnętrznie sprzeczny, a powody, dla których miał złożyć rzekomo nieprawdziwe wyjaśnienia nie poddają się jakiegokolwiek weryfikacji. Zresztą wyjaśnienia złożone przez skazanego B. P. nie były jedynym elementem materiału dowodowego pozwalającym na przypisanie mu zarzucanego przestępstwa z art. 158 § 3 k.p.k. Niczym nie poparte są także oświadczenia skazanego dotyczące jego stanu emocjonalnego, czy stanu zdrowia psychicznego w toku postępowania.

Podzielić należy stanowisko wyrażone w zaskarżonym orzeczeniu, iż skazany w rzeczywistości nie wymienił żadnych nowych faktów lub dowodów, które wskazywałyby, chociażby *prima facie*, na ziszczenie się przesłanek wznowienia postępowania z art. 540 § 1 pkt 2 a k.p.k.

W tej sytuacji, wbrew odmiennemu pogładowi skazanego z zażalenia, Sąd Najwyższy orzekając w dniu 5 kwietnia 2020 r., zasadnie odmówił przyjęcia jego wniosku o wznowienie postępowania wniosku na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., jako oczywiście bezzasadnego bez podejmowania dodatkowych czynności w postaci wcześniejszego rozpoznania wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu

E.W.

[f.n]